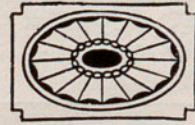

SPORTS

PARTITS DE LA COPA "COMAS"

Catalunya-Santa Maria.

Aquesta original copa, cedida pel nostre volgut amic l'artista En Francesc Comas, i quina a la fi ha sigut guanyada per nostre primer *team*, sembla talment que arribà a nostres futbolistes com un estímul i una ensenyança, demostrant-lis que no hi ha que aclaparar-se per una derrota, sinó tot lo contrari, treballar amb fé i entusiasme per a obtenir la revenja.

El primer partit va esser una exhibició de dissort. La majoria dels nostres es presentaren en un estat casi *comaloso*; uns víctimes de la passa, altres amb unes ulleres que demostraven a les clares una nit de... lluna.

Per part dels contraris eren onze jogadors bastant fresquets (que'ls que no ho estaven bona cura van tenir de no presentar-se) disposats a quedar-se amb la copa, quina allavors els hi agradava d'alló més, degut a certa dedicatòria que porta.

El resultat va esser desesperant per els nostres, quins vegeren entrar per dugues vegades la pilota per la seva porta.

Aixó va passar an el camp del «Espanya»; però en el segón partit, en el camp del «Catalunya», va esser un altre el resultat. Sense son i amb moltes ganes de presumir davant de les xamoses damisel·les que hi assistiren, els nois s'hi van posar tan de valent, que varem tenir el gust de veure foradar per tres vegades la porta castellana, no sense que'n Segón, donant proves d'una gran magnanimitat, deixés entrar una vegada la pilota per la porta catalana, degut a un soberbi remat d'un *corner*.

El tercer partit, ¡ai mare de Deu! semblava que la copa anava a parar al seu destí, o sigui on diu la famosa dedicatòria.

D'una part el Catalunya, mancat de dos bons elements, va recórrer als seus suplents; en canvi de l'altre, ens donaren la grata sorpresa de presentar-nos el seu *team* reforçat amb alguns suplents del primer equip del «Espanya». Però l'amor propi va donar tals forces als nostres, que quan acabava el primer temps, una tirada de *corner* den Manel Mainou i rematada amb el cap pel seu germà Victor, colocava la pilota en la cistella hispana. Els castellans van decidir *quitarles el gusto a los nois*, però estaven de tanta pega, que havent pres en Manel la pilota pel seu compte, corra a la porta contraria i amb totes les agravants d'alevosia i ventatja tira una puntera que assegura el segon tanto. Estavem venjats i la copa era nostra. ¡Avant, Catalunya!

I are senyors jogadors, amb el vostre permís, si us plau, tres consells: Senyors devanters: menys personalisme i ganes de lluir-se sols. Senyors mitjos: més decisió, es dir, no deixar mai que'l contrari toqui bola. Senyors defenses: un xic més de malícia.

QUIMET.